

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 września 2012 r. w sprawach połączonych T-572/10 Komisja Europejska przeciwko SEMEA i Commune de Millau, wniesione w dniu 23 listopada 2012 r. przez Commune de Millau i Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)

(Sprawa C-531/12 P)

(2013/C 32/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Commune de Millau i Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) (przedstawiciel: F. Bleykasten, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

— uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 września 2012 r.,

Po rozpoznaniu sprawy,

— uznanie Sądu za niewłaściwy do rozpatrzenia skargi Komisji przeciwko Commune de Millau w sprawie T-572/10;

— uznanie sądów francuski za właściwe do rozpatrzenia sprawy;

— uznanie skargi Komisji przeciwko SEMEA w sprawie T-168/10 za niedopuszczalną;

Co do istoty,

— uznanie zobowiązania stanowiącego podstawę roszczenia Komisji za przedawnione w świetle prawa francuskiego;

— oddalenie roszczeń Komisji wobec Commune de Millau i SEMEA;

Tytułem żądania ewentualnego,

— stwierdzenie, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i dobrej administracji;

— uznanie odpowiedzialności pozaumownej Unii wobec Commune de Millau i SEMEA;

— nakazanie Komisji zapłaty na rzecz Commune de Millau i SEMEA kwoty głównej 41 012 EUR powiększonej o odsetki i koszty dodatkowe obliczone według prawa francuskiego na dzień wydania wyroku;

W każdym razie

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty przeciwko wyrokowi Sądu.

Po pierwsze, Commune de Millau utrzymuje, że sąd nie jest właściwy do rozpatrywania skargi wniesionej przeciwko niej. Jej zdaniem zawarcie klauzuli arbitrażowej w imieniu osoby trzeciej jest zgodnie z prawem francuskim niemożliwe w przypadku osoby prawnej prawa publicznego. Zdaniem wnoszącej odwołanie nie ma umowy, w której zawarłaby ona z Komisją klauzulę arbitrażową.

Po drugie, SEMEA utrzymuje, że przekazując majątek udziałowcy będącemu osobą prawną prawa publicznego nie podlegającą niewypłacalności (Commune de Millau), podczas gdy sama znajdowała się w upadłości, skutecznie wyczerpała swoje prawa i obowiązki o charakterze społecznym.

Po trzecie, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi błąd prawny polegający na pominięciu obowiązujących przepisów dotyczących przedawnienia. Sporna wierzytelność powstała w związku ze stosunkami handlowymi między SEMEA a Komisją. Niezależnie od administracyjnego charakteru umowy między SEMEA a Komisją, właściwą w sprawie normą dotycząca przedawnienia jest zdaniem wnoszących odwołanie art. 189 bis, obecnie art. 110–4 francuskiego kodeksu handlowego. Zdaniem wnoszących odwołanie wierzytelność Komisji jest więc przedawniona.

Po czwarte, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi pominięcie odpowiedzialności Komisji, podczas gdy jej beczynność przez 12 lat w kwestii odzyskania wierzytelności stanowi czyn niedozwolony i narusza art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Wysokość odsetek żądanych przez Komisję jest również związana z jej beczynnością, w związku z czym istnieje związek przyczynowy między stwierdzoną szkodą a zachowaniem Komisji. Wnoszący odwołanie utrzymują wreszcie, że szkoda wiąże się z niemożnością podjęcia przez ich w stosownym czasie kroków zmierzających do zaspokojenia roszczeń Komisji.